

Over de Slikken van St. Annaland

Tekst: Anne Marijke Elema

Foto's: Anne Marijke Elema en Adrie van Klinken

De Slikken van St. Annaland is een prachtig getijde gebied op Tholen gelegen aan de Oosterschelde. De Slikken zijn normaal verboden gebied en alleen onder leiding van een gids wordt een paar keer per jaar een Natte Laarzenexcursie door Staatsbosbeheer aangeboden. Maar wij hebben Lenie. Lenie is één van die gidsen en met toestemming van de beheerder mag ze één keer per jaar met een eigen groep het gebied in. Boffen wij even. Om 10.00 uur stond er een flinke groep klaar om onder de enthousiaste leiding van Lenie het gebied in te gaan.

Lenie weet de groep wel te boeien met haar verhaal

Lenie weet veel over de geschiedenis van de Slikken en de planten die er groeien. Ze vertelt daar op smaakvolle wijze over. Zo ook het verschil tussen Lamsoor en Zeeaster of Zulte. Zeeaster wordt in de volksmond vaak Lamsoor genoemd en ook onder die naam verkocht, maar Lamsoor is dus een andere plant. De Lamsoor stond prachtig in bloei terwijl we van de Zeeaster nog maar een paar bloeiende exemplaren hebben gevonden. De Zeeaster komt in twee varianten voor met en zonder paarse lintbloemen. Deze waren zonder lintbloemen. De tocht door het krekengebied is een ware belevenis. Gelukkig wijst Lenie ons op de gevaren van overhangend gras langs de krekken en het belang van doorlopen op de slikkerige bodem. Want als je eenmaal vast staat Ach, met zo'n grote groep zijn er altijd helpende handen bij het kreespringen of om je op de kant te hijsen. Het geeft ook een soort verbroedering dat gezamenlijk een weg zoeken door die modderige krekken. Er is niemand in het slik blijven steken alhoewel bij de een de kleren en handen wat smeriger waren dan de ander.

De prachtig bloeiende Lamsoor.

Lenie hield haar schapjes keurig op het droge en geregeld werd even snel de kopjes geteld. Na een mooie wandeling over drooggevallen slik, liepen we terug via het zogenaamde Schapenpad. De Slikken werden vroeger beweide met schapen en als de schapen terug moesten komen, liepen ze via het schapenpad terug naar de dijk. Voorop liep dan de hamel, een gecastreeerde ram. De herders hadden deze hamel geleerd hoe hij het schapenpad moest vinden. Daar komt ook het woord 'belhamel' vandaan, want het dier had een bel om zijn nek.

Moe maar voldaan kwamen we rond 13.00 uur weer terug bij het beginpunt. Daar had Lenie nog een heus veldbuffet voor ons klaar gemaakt met tomatensoep, brandnetelsoep van Carla, rijst met Zeesla, ganzengoulash, zelfgemaakt zoetzuur, zeewierkroepoek, geroosterd Blaaswier en omelet met nog iets uit de zee. En natuurlijk konden de zelfgemaakte Zeeuwse babbelaars van onze eigen Thoolse Babbelaar niet ontbreken. Het was een mooie en smaakvolle afsluiting van deze bijzondere tocht.

De beste stuurlui staan aan wal.

Dynamische krekenlandschap; altijd in verandering.

Een natuurlijk dammetje.

Terug over het schapenpad netjes achter elkaar.